

VLAAMSE STEDEN & GEMEENTEN

Rangschikking van de
belangrijkste steden en gemeenten
van het hedendaagse Vlaanderen

Karl Muys
2014

INLEIDING

Nooit bezat ik een piano en in Dendermonde staat een paard. Neen, nooit bezat ik een piano. Mijn vriend, in Wezembeek-Oppem staat een paard. Noch kennen mij de Kelten. In deze streken kwamen zij, en toen was ik geen ruiter. Noch bezat ik een piano. Vriend, weet dan tenminste dit: dat wanneer ge draven hoort, ik u altijd heb bemind. Ik noem u piano in het Keltisch, vriend in het Keltisch. En gij? Hoe noemt gij mij? Steen, zegt ge, water, citadel. Ruiter op zondag. En ook in Dendermonde, Lier wordt het zondag. Uiteindelijk. De beste dag voor mirakels, een goed boek. Zeker, dat weet elke ruiter. Toch blijf ik onherkenbaar onder de vele huizen. Zoals gij. Want er is geen onderscheid, mijn vriend. Uw woord, het mijne. Ja, ook gij bezat nooit een piano. En deze rangschikking is niet de uwe, noch de mijne. In Wezembeek-Oppem staat een paard.

EERSTE DEEL:
VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN
VOLGENS GEMIDDELDE JAARLIJKSE NEERSLAG

Hoofdstuk I

Het is zomer in de stad en het is zomer in mij. Minstens evenveel zomer als onder luifels, in lege wachtzalen, in elke verloren gelopen stedeling. Zomer ook in café "de zomer", zomer aan de waterkant en ik hoor de bekentenissen van iemand met een pet: "Tweemaal heb ik mijn vrienden ontmoet. De laatste keer was aan een meer."

Hier al komen de nodige meren. Hun verschijning tot mij als een loutering. Waarom? Ingebeeld water in ingebeeld water drijft ons tot wat nodig is. Hoe nodig zegt het water zelf en het plezier er te zijn.

Let wel, bij zonnig weer komen de coryfeeën en verzamelaars buiten.

Let wel, een pet is nog geen hoofd.

Meren, zeiden we. Broodnodig ter afkoeling in de zomer of vijvers bij gebrek eraan. Vijvers, plassen, vennen. Iemand met een pet, diens vrienden. Zo van die mensen die zo maar iets zeggen om toch maar iets te zeggen. Zo maar 's zomers zonder veel te zeggen. Bevangen door de zon misschien. Elke pet ten spijt.

In de steden zijn geen meren.

Hoofdstuk II

Ik heb veel gezien.

Ik zag een juffrouw de broek van een andere juffrouw strelen en daar was toch werkelijk niets mis mee, zo zonnig was het. De broek, het been in de broek van de andere juffrouw, niets mis mee, zelfs bij regenweer. Neen, het weer doet er niet toe in geval van onschuld. Vaak nochtans is de berisping gratis maar men betaald mij niet per berisping, niet voor niets en daarom ben ik vaak van huis. Ook de juffrouw zien is gratis, niet haar diensten. Immers, zij streelt mijn broek niet. Alles is in orde.

Over de Vlaamse steden en gemeenten kan de verzamelaar kort zijn. Ze bestaan niet, tenzij zou blijken dat de verzamelaar niet bestaat. Overigens, zijn er meer verzamelaars dan coryfeeën?

Bij nader inzien had de titel van dit hoofdstuk *Ethica* moeten zijn.

Over verzamelaars kunnen de coryfeeën kort zijn. Ze bestaan niet.

Let wel, ik ben niet de enige die een boek leest. Maar ik ben wel de enige zonder zonnebril.

Beeld u in. Iemand beweert dat stedelingen niets van de seizoenen weten. De stedelingen anderzijds beweren dat deze persoon, die op het platteland woont, niets over de stad weet. De coryfeeën delen deze mening. Dit in tegenstelling tot de verzamelaars die menen dat niemand iets weet.

Hypothetisch gezien kan een verzamelaar coryfeeën verzamelen.

Hoofdstuk III

Samengevat, er zijn weinig meren in Vlaanderen en het zomert. In Merendree zijn vijf kastelen en nul meren. Het is feitelijk vast te stellen, als de naam van een naamkundige, dat Merendree nul meren telt. Maar wat malen wij daarom, zolang wij onder vrienden zijn. Het platteland heeft tenslotte ook zijn charmes.

Een broek is nog geen been.

Indien het platteland zou bestaan, ik zou languit in het gras liggen als een man om te spreken. Maar niet louter liggen om te spreken. Bereid zijn bereid te zijn.

Noem mij een realist, maar toch.

Hoofdstuk IV

Wanneer iemand minder dan niemand in een van de steden woont dan spreken wij over de spreiding van coryfeeën. En dat dit de stad zelf is, beweert niemand. Toch altijd iemand. Hier is niemand, daar is altijd iemand, wat betekent, een coryfee.

In de steden wonen statistisch meer coryfeeën dan elders. Elders is het platteland dat niet bestaat. De kans dat een coryfee zich in de stad bevindt is groter dan de kans dat de verzamelaar zich elders bevindt.

Na het spreiden de kwestie van het stapelen. Dat is, het stapelen van coryfeeën per twee. Minder snel dan stapelen per vier en ga zo maar door. Ten minste hypothetisch gesproken: acht onderaan en tweeëndertig bovenaan en het dubbel daarvan. Niet bij het huidige mooie weer natuurlijk.

Ethica dus.

Gelijk aan de coryfeeën zijn de verzamelaars. Beiden hebben gelijk respectievelijk te zijn wat ze zijn. Daarom precies ook zijn ze verzamelaars dan wel coryfeeën. En wie zou winnen wanneer zij strijden is gelijk. Zij zijn het volk.

Hoofdstuk VI

Er is iemand met een pet.

Hoofdstuk VII

U hoeft er maar een boek op na te slaan, om te zien dat het zomer is, hier te Dendermonde, waar een paard staat. Ook in Gent staat een paard. In Wezembeek-Oppem. Maar er zijn geen meren. Het paard kan niet in een meer verdrinken, al was het van brons. Wij koesteren onze monumenten. Wij koesteren onze verzamelaars, onze coryfeeën en andere dingen die met een trema geschreven worden.

Een paard is nog geen ruiter.

Er staat een paard in Dendermonde. Er staat een raadsel in de eerste paragraaf. Een leugen in de zevende.

TWEEDE DEEL:
VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN
VOLGENS INWONERSAANTAL

Ge zijt gekomen waar genoeg steen in de grond zat. Ge zijt gekomen en hebt gezien wat ge niet gemaakt hebt. Van de verre gemeenten verkiest ge de verste en van de nabij de meest nabije. En van ver zijn de stenen er heen gevoerd. Gerold als het kon. Wat ge niet gemaakt hebt verscheen en ge zijt een huis binnen gegaan. Men niest om kwart na één. Zo maar een huis. Men niest een minuut na kwart na één. Gij zijt het die niest. En wat ge niet gemaakt hebt uit steen, glas, silicium was soms uw huis. In uw tijd. Soms zijt ge tandarts geworden. Van de verre gemeenten verkies ik de verste en van de nabij de meest nabije, zegt ge. Wees dan welkom in uw huis. Wees een tandarts soms.

DERDE DEEL:
VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN
VOLGENS OPPERVLAKTE

Men niest om kwart na één. Ondanks het uur. Ondanks de datum. Ondanks het ruitersbeeld van Albert I. Het niezen merkt de dagen, de verkoudheid de jaren. Ondanks de niezer. Ondanks alles. Niezen is de waarheid zeggen. Niezen is een verhandeling over het niezen.

Er zijn genoeg redenen. Zoals gebruikelijk. Wie ons zeggen kan of Albert I allergisch was, wordt nog eens koning van België, wordt nog eens in brons gegoten. Het paard hebben we al. Zie Dendermonde, Gent, Wezembeek-Oppem. Nu nog de koning. Statistisch gezien is er in zoveel op zoveel steden een Albertlaan. Er zijn geen dingen waaraan men niet allergisch kan zijn. Behalve de koning. Leve de koning.

Ik niesde bij gelegenheid:

1. Toen ik jong was
2. Toen ik niet hoestte
3. Gedurende mijn korte schrijverschap
4. Tijdens het Aalsters carnaval

In Aalst staat dan geen paard, men niest er wel. Er is plaats. Breng, wanneer het kan, een zomerdag door op Aalsters grondgebied. Ge zult het u niet berouwen.

VIERDE DEEL:
VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN
VOLGENS ALFABET

Instituten zijn gesitueerd. Hun situatie is wat kan. Zo situeren zich de klok rond instituten. In elke vleugel zijn de klok rond deuren. Elk kantoor is gesitueerd. Derhalve niet meer gesitueerd dan de klok in het kantoor. De situatie is de klok rond administratie.

De directeur is zo gezeten in het instituut dat de zetel aan het instituut zelf toebehoort. Opvolger en voorganger van de directeur gaan via de gang respectievelijk naar binnen en naar buiten. In andere instituten gezeten zijn de opvolgers en langs andere gangen gekomen. Maar door dezelfde deur. Nu, elk kantoor heeft zicht op iets. En zelf het zicht zijnde van een andere vleugel. Soms van een ander instituut. Hoe beter het zicht, hoe hoger de rang. Een boom is doorgaans hoog.

De directeur houdt van de natuur (planten, bloemen, bomen). En ook van cultuur (theater, concerten, poëzie). De directeur is ook een socialist. Rondom de natuur vinden ontmoetingen plaats met medestanders. De kleur groen is alleen genietbaarder dan met twee.

Een voorbeeld.

Een werknemer op het eerste is genaamd Anna. Soms stopt ze. Er zijn sommigen die niet Anna zijn en eveneens stoppen. Maar na verloop van tijd stopt ze.

Een ander voorbeeld.

Een werknemer op het tweede is genaamd Betty. Alle zaken zijn normaal. Een fiets in de zomer is niet langer een gestationeerd object. Deze fiets situeert zich in de dreven en lanen. Het is goed een adres te hebben. Groen is meegenomen. Ach, 's ochtends zijn de dreven zo stil.

Maar dat alles is schijn want het ware instituut is onzichtbaar. Het is een abstractie die niet gesitueerd is in enige Vlaamse stad of gemeente. Zoals het ruitersbeeld een

abstractie is van Albert I. Het ware instituut heeft geen directeur. Het vlees van de directeur staat tot het brons van Albert I, koning der Belgen.

Een voorbeeld.

Een werknemer op het derde is genaamd Cathy. Zij kent niet de statuten van het instituut maar is daarbinnen gesitueerd. Haar zicht zijn vogels. Soms in het grind.

VIJFDE DEEL:
VLAAMSE STEDEN EN GEMEENTEN
VOLGENS VROEGSTE NEDERZETTING

Persoonlijk vermenigvuldig ik alles met drie.

- Alles?

Ik zeg het.

- Niets ook?

Vanzelfsprekend. Ooit was ik Wezembeek-Oppem. Daarna nooit meer.

NAWOORD

Toen de steenweg ten einde liep, liep ook de dag ten einde. Daarom bleek de man op weg geweest. Bij zijn thuiskomst uiteindelijk zei hij wie de zoon was goedenavond. Maar achter hem was de avond gevallen als een brede zwarte weg en de gemeenten en deelgemeenten lagen lager met elk hun specialiteit. Zoals het gebruik is. En om ten volle de weerszijden te zijn lagen zij langs de steenweg en onder de brede zwarte weg van een avond. Elk met hun specialiteit, zoals het gebruik is. Goedenavond. Deze zoon nu zag de steenweg in wie zijn vader was. De vraag dan: zag de vader ook de zwarte weg in wie zijn zoon was? En dat dit zijn specialiteit was zoals de gemeenten zich door specialiteiten onderscheiden van andere gemeenten en door licht van het zwart? Goedenavond.

Dan begint de zoon. Wanneer hij stopt met vragen "Is er veel of weinig?" Dan begint de zoon. Dan begint de vader met zwijgen. En daarom stopt de zoon te zijn wie de zoon was. Hij is alleen nu. De steden en gemeenten hebben elk hun specialiteit die de vader niet kent. Hij die de vader was. Neen, specialiteiten die de zoon niet kent. En onder het raam gaat nu een man voorbij. Gij zijt het. Eveneens huiswaarts als de weg. En welke weg? Want zo begint het. Goedenavond.

Zo begint het. Goedenavond.

En gij? Goedenavond.

Goedenavond.